

IZREDEN USPEH MLADIH MOŠČANSKIH GLASBENIKOV

Na Vrhniki in v Ljubljani je bilo od 14. do 17. III. 1991 XX. jubilejno tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije. Tekmovali so učenci pihal, harmonike in solopetja. Iz Glasbene šole Ljubljana Moste-Polje se je republiškega tekmovanja udeležilo 15 učencev, ki se učijo kljunasto flauto, flauto in klarinet.

Uspeh naših učencev na tem tekmovanju je bil izredno lep. Zasedli so pet prvih, 9 drugih in eno tretje mesto.

Izreden uspeh je dosegel klarinetist Mate Bekavac, ki je zbral vseh možnih 100 točk.

Poleg Mateta Bekavca so prvonagrajenke še flautistke: Maja Tina Dimnik, Maja Kranjc, Tina Pangršič in s kljunasto flauto Katarina Nemec.

Drugo republiško nagrado so prejele na kljunasti flauti Ana Resnik, Lina Srčič, Ana Pepelnik, Nuša Lozinšek in Špela Kozamerin ter flautistke Katarina Benulič, Mateja Rott, Katarina Kastelič in Manca Globokar.

Tretjo republiško nagrado je prejela flautistka Mateja Kerman.

Učitelji, ki so pripravljali tekmovalce, so: Jasenka Jelačič, Andreja Šernigoj-Grden, Marija Tomšič, Suzana Furlan-Mitev in Darko Brlek. K uspehu tekmovalcev pa so svoj delež prispevale spremljevalke na klavirju Božena Dornik, Bojana Karuza in Jerica Munda.

Vsem tekmovalcem naše iskrene čestitke, prvonagrajencem, ki bodo odšli na zvezno tekmovanje v Herceg-Novi pa veliko uspeha.

AM

SREČANJE MOŠČANSKIH PEVSKIH ZBOROV 91

V okviru svoje redne dejavnosti je ZKO Ljubljana Moste-Polje v sredo, 10. aprila 91 ob 19.30 pripravila v veliki dvorani Kulturnega doma španski borci občinsko srečanje moških pevskih zborov. Posvečeno je bilo praznovanju občinskega praznika in 10-letnici delovanja Kulturnega doma španski borci.

Na letošnjem koncertu je sodelovalo deset vokalnih skupin, od tega devet domačih, moških. kot gost pa je zapel moški komorni zbor »LEK« iz Ljubljane.

Poleg omenjenega zbora, ki se je pod vodstvom zborovodje Marjana Ribiča – kot zadnji v programu – predstavil s petimi pesmimi, so se na koncertu zvrstili tile domači vokalni sestavi:

Mešani pevski zbor Nove Jarše (Gani Bučina), Oktet Vide Pregarc (Jože Župančič), Mešani pevski zbor Kolinska (Mitja Godec), Oktet Polje – KUD Svoboda Zadobrova Sneberje (Vladimir Brlek), Dekliški pevski zbor Zadobrova Sneberje (Simona Ilvar), Moški pevski zbor Bizovik (Andrej Korbar), Mešani pevski zbor Vevče (Mateja Završnik), Komorni zbor Artes liberalec (Matjaž Barbo) in Komorni zbor Podgrad (Miro Kol).

Pestra zasedba izvajalcev in prav

● ZKO Ljubljana Moste-Polje vabi občane – zlasti starše otrok, ki pojejo v pevskih zborih po naših osnovnih šolah – na koncert otroških in mladinskih pevskih zborov naše občine in sicer v sredo, 15. maja in v četrtek 16. maja 1991 – obakrat ob 17. uri v veliki dvorani Kulturnega doma španski borci. Tudi to srečanje je v sklopu obeležitve 10-letnice delovanja Kulturnega doma španski borci.

takšen program, saj smo na koncertu slišali domala vse – od ljudskih v različnih priredbah do umetnih pesmi domačih in tujih avtorjev. Nekaj zborov je v svoj program uvrstilo tudi dela Jakoba Gallusa in W. A. Mozarta, ki jima je v letošnjem letu posvečena še posebna pozornost!

Srečanje tudi to pot ni bilo tekmo-

valno, temveč le prikaz zborovskega petja v naši občini. Na tem področju pravzaprav nikoli nismo dosegali vidnejših uspehov! Poudariti pa moramo, da nekaj zborov kljub različnim težavam lepo napreduje, saj se namravajo udeležiti razpisanih pevskih tekmovanj (Artes liberalec, DPZ Zadobrova Sneberje). Lepo je napredoval tudi komorni zbor Podgrad. Od nekdanjih enajstih pevcev, ki so po »važko zavižali fantovske pesmi, se je zbor povečal na dobrih 35 (vključno z devetimi dekleti), kar se lepo kaže v izboru pevske literature in tudi kvaliteti podajanja. Oboje je prav gotovo posledica kontinuiranega strokovnega dela, ne nazadnje pa tudi dobre zasedenosti posameznih glasov v zboru, kar je poleg dobrega zborovodje prvi pogoj za uspešno kvaliteto rast in doseganje večjih uspehov na tem področju!

MAX

JUBILEJNI KONCERT HARMONIKARSKEGA ORKESTRA

Vsem dobro znani harmonikarski orkester KUD »Vide Pregarc« je v lanskem letu proslavil 30-letnico delovanja s koncertom v Slovenski filharmoniji dne 14. decembra 1990. S skrbno izbranim programom je navdušil maloštevilno občinstvo. Program je obsegal dela starih mojstrov; tu mislimo predvsem na prvi del celovečernega koncerta. Že prva skladba je pokazala vso barvitost in uigranost harmonik v delu našega skladatelja Janeza Kersnika Dolarja: »Balletti a 5«. Boječ začetek se je v drugi skladbi W. A. Mozarta – »Mala nočna glasba« prelevil v umirjeno podajanje tenkočutnih melodij. Čeprav ta skladba zahteva ritmično melodično popolnost, je orkestru včasih ušla iz rok – predvsem v prvem stavku. Z zaključkom prvega dela koncerta je harmonikarski orkester še enkrat dokazal, da je kos tudi večjim orkestralnim delom – kot je »Italijanka v Alžiru« Gioacchina Rossinija (uvertura).

V drugem delu koncerta je orkester predstavil dela modernejših skladateljev; tu mislimo predvsem na skladbe Hansa Sachffaja »Glasba potepuhov«, Fietza Stege »S štirih vetrov« in Fietza Dablerja »Divertimento«. S tem je orkester pokazal in dokazal, da je možno na harmoniki izvajati praktično vso glasbeno literaturo – ne glede na čas, stil ali formo glasbenega dela. Prepričal nas je, da kljub zapostavljenosti tega instrumenta lahko z njim ustvarjamo in poustvarjamo vsakršno, čeprav dokah mačehovsko odmerjeno literaturo za to področje glasbe.

Ne smemo pozabiti, da za vsem tem stoji dolgoletni dirigent Srečko Piškur, ki nesebično prenaša svoje znanje na mlajše generacije in skrbi za podmladek tega orkestra. Ne nazadnje moramo ugotoviti, da je harmonikarski orkester poleg papirniškega pihalnega orkestra nosilec kulturnega življenja v občini Ljubljana Moste-Polje, mestu Ljubljani in tudi mnogo širše. Svojo kvaliteto je orkester nemalokrat potrdil tudi na srečanjih in tekmovanjih širom po Evropi, od koder redno prinaša zlata odličja v najtežjem kakovostnem razredu.

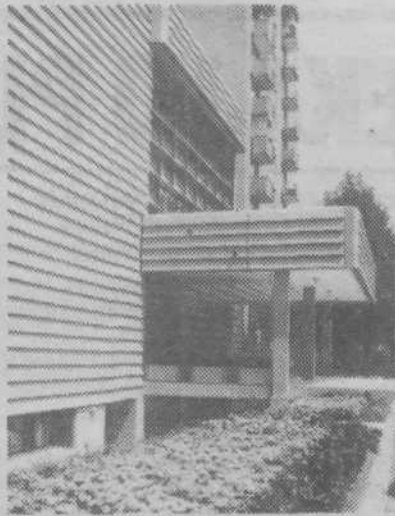
VLADIMIR BRLEK

RAZBOJNIK ROGOVILEŽ

Šestega decembra lani je Miklavž, tiho in konspirativno, kot je njegova navada, Ljubljani prinesel novo gledališče. Moje gledališče je ime poklicni gledališki skupini, ki se je za svojo prvo premiero zbrala pod streho kulturnega doma Španski borci v Ljubljani. V poplavi samozvanih komedijantskih skupin, ki bodo do Novega leta služile njegovemu veličanstvu dedku Mrazu oziroma Božičku – če bo uspel v naglici preobleči ideološko suknjo – so Španski borci v Mostah potegnili pravo potezo. Na tržišče so poslali otroško predstavo, ki ustreza vsem profesionalnim merilom, in celo precej presega ponudbo prednovoletnega gledališkega sejma.

Preusslerjev *Razbojnik Rogovilež* v prevodu Stanka Jarca in priredbi Staneta Potiska žal ni najsodobnejše odsko besedilo, ki ne bi nekoliko

zaudarjalo po naftalinu, vendar se je uprizoritev osredotočila predvsem na tiste iztočnice, ki so v otroški domišljiji bolj ali manj večne. Te pa so: čarovnije, lumparije in zabava. To, kar pri uprizoritvi v *Španskih borcih* skoraj preseneča, je bogata in domi-

selna inscenacija. Za večino otroških predstav, sploh če jih primerjamo s produkcijo za odrasle, je značilna na eni strani skromna ustvarjalna in materialna investicija ter na drugi sorazmerno velik iztržek pri hvalezni otroški publiku. *Razbojnik Rogovilež* pa ni nikakršna varčna predstava kakega velikega gledališča, predvsem drugi del, katerega zvezda je čarovnik Peteršilius, je spektakelno razkošna paša za otroške oči. Peteršilius namreč kar prepričljivo čara, celo brezhibno leta po zraku; skratka prav nikomur v dvorani, niti staršem, ne

Otroška igra Otrfieda Preusslerja *RAZBOJNIK ROGOVILEŽ* v izvedbi gledališke skupine Moje gledališče v Kulturnem domu Španski borci. Prevod Stanka Jarca, priredba Stane Potisk, režija Miran Herzog, scenograf in kostumograf Branko Stojakovič, glasba Lado Jakša, izdelovalka lutk Sonja Lužar. (fotografija Tihomir Pinter) Igrajo: Jurij Souček (razbojnik Rogovilež – na sliki), Aleksander Valič (policaj Dolinšek), Irena Prosen (babica – na sliki), Zvezdana Mlakar (vila Rožca), Iztok Valič (Peteršilius Koloradar), Gorazd Jakomini (Miha), Bojan Emeršič (Pepček).

da priložnosti, da bi podvomili v njegove čarovniške sposobnosti, razen seveda takrat, ko ne uspe na lahek čarovniški način olupiti krompirja, kar pa se navsezadnje uglednemu čarovniku niti ne spodobi. Scenografski in režijski triki Branka Stojakoviča in Mirana Herzoga so razmeroma preprosti, vendar prepričljivo realizirani in smotno nanizani na skelet dokaj preproste zgodbe o dveh nepridi-

pravih: razbojniku in čarovniku ter dveh fantičih in nespretnem policaju. Slednji seveda na koncu premagajo zlikovce.

Novoustanovljeno *Moje gledališče* ima očitno precej neopredeljeno ime. Še vedno namreč ne vemo, na koga se ta svojilni zaimek sploh nanaša, ne bi pa bilo slabo, če bi ostalo, kakršno je nastalo: dobro otroško gledališče.

METHOD PEVEC

Marjan Rožanc in njegove Moste

Lani je umrl slovenski dramatik, pisatelj in esejist Marjan Rožanc. Bil je neločljivo povezan z Mostami in Zeleno jamo, marsikdo pa se ga spominja iz telovadnega centra Kodeljivo. V Naši skupnosti je imel rubriko *Moje Moste*. Prav zato smo se odločili, da bomo v našem glasilu odmerili nekaj prostora za rubriko, v katero bodo pisali njegovi kolegi in prijatelji o tistih družbenih in moralnih vprašanjih, ki jih je Marjan Rožanc odpiral v svojih zadnjih esejih. *Moste* pa je Rožanc opisoval predvsem v povesti *Pravljica in romanu Ljubezen*, s katerim se je pravzaprav začel njegov pisateljski vzpon. Iz tega romana povzemamo kratek odlomek.

Marjan Rožanc: Ljubezen

Najprej je bila zelenojamska klapa, ki se je vsak večer sestala na vogalu Bezenškove in Zvezne ulice pod ulično svetilko, ki je svetila ravno v našo kletno sobo in zaradi katere me je najbrž vsa moja otroška leta – tako se pač temu reče – nosila luna. Dopoldne in dobesen del popoldneva so bili fanje razkropljeni po šolah in po službah po vseh koncih mesta, pozno popoldne so na poti domov zavili nekateri na poletno sokolsko telovadišče v Vodmat ali na Tabor, drugi v dom svetega Vincenca v Zeleni jami ali v salezijanski dom na Kodeljivem, tretji pa kar na nogometno igrišče za Kolinsko; v glavnem so vsi zbijali žogo ali zganjali temu podobne športne umetnije. Šele zvečer po večerji so se prikazali na pločnikih v Zeleni jami, najprej vsak pred svojo hišo, vsi utrujeni in nekako zadržani, z rokami zabiti globoko v hlačne žepe, vsak svojih misli in vsak svojega ponosa, morebiti celo vsak s svojo zamero v glavi, ki so si jo morali naprej vsak zase malo zvečriti. Razumljivo: saj je bilo tisto, kar je enim ubijal v glavo sokolski starosta na letnem telovadišču v Vodmatu ali na Taboru, precej drugačno od onega, kar sta tretjim ubijali v glavo kaplani v domu svetega Vincenca in salezijanci na Kodeljivem, oboje pa bistveno drugačno od tistega, kar sta tretjim pripovedovala Bežanov Fric in Perčev Miro med odmori pri treningu na igrišču za Kolinsko. Vse to pa je z večernim mrakom kaj hitro izpuhtelo. Navsezadnje so le bili vsi do zadnjega šolarji in vajenci, trgovski pomočniki in pomožni delavci, predvsem pa sinovi tramvajarjev in železničarjev, delavcev v kemični tovarni in Saturnusu, ki se jim je pozimi tačas sploh hovalo po fižolu in kisli repi, pol ti pa jim je želodce tačas razjedala zavratna ječmenova kava. Vsi kemu je bilo treba le malo dobre volje in strpnosti, le malo fantovske želje po mozevanju, pa e zlahka potegnil roke iz žepov in ne napotil proti ulični svetilki. A kaj maj so se zbrali, že je bil med njimi smeh, takoj za tem pa tisto naslajše in najlepše, najrazburljiveje – zaupen fantovski pomenek, hvala bogu, zlepa ni več presahala.